

ת"פ 28030/12-15 - מדינת ישראל נגד כפיר אפי חדד, יוסי ג'ני

בית משפט השלום בראשון לציון

02 ינואר 2017

ת"פ 28030-12-15

מ"ת 28048-12-15

בפני כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. כפיר אפי חדד
2. יוסי ג'ני

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואל

ב"כ הנאשם 1 עו"ד גולדנר

ב"כ הנאשם 2 עו"ד עופר קופרמן

[פרוטוקול הושמט]

מזדן

רקע

הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, והורשעו, על סמך הודאתם, בעבירה של הסגת גבול בצוותא חדא לפי סעיף 447(א) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין") ובעבירה של פציעה על ידי שניים או יותר לפי סעיף 334 וסעיף 335(א)(2) לחוק העונשין.

ואלה עובדות כתב האישום המתוקן:

הנאשמים 1 ו-2 הינם חברים. כחודשיים עובר למועד המתואר בכתב האישום היו הנאשם 1 וד.ק (להלן - "דנה") בני זוג פרודים. במועד הרלוונטי לכתב האישום הייתה דנה בת זוגו של ר.ס (להלן - "המתלונן"). ביום 6.12.15, או בסמוך לכך,

עמוד 1

הגיעו הנאשמים לביתו של המתלונן שבמשמר השבעה (להלן- "הבית"), כאשר באותה העת ישנו דנה והמתלונן בחדר השינה בקומה השנייה (להלן- "החדר"). באותן הנסיבות, פתחו הנאשמים את החלון ונכנסו דרכו לתוך הבית. הנאשמים נכנסו לחדר, בעוד המתלונן ודנה ישנים במיטה, ומשכו את המתלונן מהמיטה והחלו להכות אותו במכות אגרוף ובבעיטות בראשו. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נחבל המתלונן בעין שמאל וכן נגרם לו חתך במצחו שהינו פציעה. בשל החתך במצחו נזקק המתלונן לטיפול בבית חולים שם נסגר החתך באמצעות סיכות. במעשיהם המתוארים, הסיגו הנאשמים בצוותא חדא גבול למקום המשמש למגורי אדם בכוונה לבצע פשע, פגעו בנכס במזיד בצוותא חדא, פצעו את המתלונן וגרמו לו לחבלה של ממש, כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד לביצוע המעשה.

הצדדים הסכימו כי בטרם הרשעה יופנו הנאשמים לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן. המאשימה הצהירה כי עמדתה היא לעונש מאסר.

תסקירי שירות מבחן

מהתסקיר בעניינו של הנאשם 1 עולה כי הנאשם בן 24, רווק, בעל 12 שנות לימוד ותעודת בגרות מלאה, אשר טרם מעצרו התגורר בבית הוריו ועבד כחודשיים כברמן במסעדה. הנאשם 1 התגייס לצבא ושירת כשנתיים כמדריך חדר כושר לאחריו שוחרר מטעמי בריאות. לאורך שנות בגרותו שיחק הנאשם 1 בקבוצת כדורסל "מכבי ראשל"צ" ובנבחרת ישראל לנוער. עם שחרורו מצה"ל עבד הנאשם 1 בעבודות מזדמנות ובהמשך טס לחו"ל למשך שלושה חודשים. הנאשם 1 הכיר את דנה במסגרת לימודיו לפני כשמונה שנים והשניים קיימו מערכת יחסים זוגית עד מספר חודשים טרם ביצוע העבירות. הנאשם 1 תיאר כי הקשר התאפיין גם בקרבה בין המשפחות, כי פרידתם הייתה ביוזמתה של דנה וכי חווה קשיים סביב רצונה לסיים את הקשר הזוגי. בהתייחסו לעבירות תיאר הנאשם 1 תקופת משבר לאור רצונה של בת זוגו לסיים הקשר הזוגי, בעקבותיה התקשה לתפקד ותיאר תחושת כאב, ניצול, בגידה וחוויות שליליות שצבר. לדבריו, בשל חשדו כי דנה מנהלת מערכת יחסים עם המתלונן אותו הכיר מעבודתה של המתלוננת, פנה אל חברו הנאשם 2 ויחד נסעו אל ביתו של המתלונן. כאשר גילה את חברתו לשעבר בביתו של המתלונן התקשה לווסת את דחפיו ומתוך סערת רגשות פעל באימפולסיביות ובאלימות כמתואר בכתב האישום המתוקן. הנאשם 1 הביע חרטה על מעשיו וצער על הפגיעה במתלוננים, וכן נכונות לפנות לטיפול פרטני ממוקד בקשייו. בשיחה שקיים שירות המבחן עם דנה מסרה היא כי מאז מעצרו לא יצר עמה הנאשם 1 קשר וכך גם בני משפחתו. דנה תיארה את האירוע כחריג בחייהם וההתרשמות הייתה כי בחלוף הזמן דנה עדיין חווה חשש ומבוכה ממפגש חוזר עם הנאשם 1. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 1 הינו בחור צעיר המתפקד בצורה תקינה במסגרות השונות, עצמאי ובעל יכולת הסתגלות. שירות המבחן התרשם כי העבירות בוצעו על רקע הפרידה מבת זוגו, תחושת הכאב והפגיעה שחווה בדימויו הגברי, קושי בוויסות דחפיו והתנהגותו האימפולסיבית. שירות המבחן ציין כי להתרשמותו בעת מצבי משבר הנאשם 1 מגלה קושי לבטא את רגשותיו וקשייו באופן מילולי, צובר לחצים וכעסים העלולים להחצין לאיבוד שליטה בכעסיו ולהתנהגות אלימה ואימפולסיבית כפי שהתבטא בביצוע העבירות הנדונות. כמו כן ציין כי מערכת היחסים בין הנאשם 1 לבין דנה התאפיינה בחוסר בשלות, העדר נפרדות וקושי לנהל קונפליקט באופן מקדם. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות עבירות אלימות בעתיד הינו נמוך וכי חומרת הפגיעה צפויה להיות נמוכה. לצד זאת צוין כי לנאשם 1 יכולת טובה לתפקוד יציב במסגרות שונות בחייו בהן זוכה להערכה, כי הוא בעל מערכות תמיכה משמעותיות בסביבתו המסייעות לו בתהליך השיקום וכי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע עבורו כפי שהתבטא בשיתוף הפעולה עם שירות המבחן. שירות המבחן ממליץ להשית על הנאשם ענישה שיקומית בדמות צו של"צ בהיקף של 250 שעות בנוסף לפיצוי משמעותי למתלוננים ולהעמידו בצו מבחן למשך

שנה במסגרתו ישולב בטיפול מותאם. שירות המבחן סבור כי קיימת חשיבות בחיזוק תפקודו הנוכחי המתואר, וכי נוכח גילו, העדר עבר פלילי, הסכמתו להשתלב בטיפול ועל מנת להימנע מפגיעה באפשרויות תעסוקה בעתידו ממליץ אף לשקול בחיוב הימנעות מהרשעה וזאת כמסר מדרבן ומחזק עבורו להמשיך שיקומו.

מהתסקיר בעניינו של נאשם 2 עולה כי הלה בן 24, נשוי ואב לבן כבן שנה, מתגורר עם משפחתו, סיים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות מלאה. הנאשם 2 מסר כי גויס לשירות צבאי ביחידה לוחמת אולם עקב בעיה רפואית נפלט מהיחידה לאחר תקופה קצרה. לאחר שחרורו עבד הנאשם 2 בתחומים שונים וכי כיום עובד יחד עם מפקחו במעצר הבית בתחום שיווק טלפונים ניידים. בהתייחסו לעבירות מסר הנאשם 2 כי הנאשם 1 הינו חברו הקרוב ולדבריו ביום האירוע ביקשו הנאשם 1 להתלוות אליו לבית חברתו מאחר וחשד כי היא מקיימת קשר זוגי אחר. הנאשם 2 מסר כי בחר להצטרף לחברו מתוך מחויבות שחש כלפיו וכן בשל נטייתו לחפש אחר ריגושים ולהתנהלות אימפולסיבית. הנאשם 2 הביע חרטה וצער בגין מעשיו, נטל אחריות וביטא הבנה לבעייתיות ולחומרת המעשים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 מתאפיין בדפוסי חשיבה נוקשים, צרכי שליטה גבוהים, דימוי עצמי נמוך, ביקורת עצמית נוקשה ושלילית לצד פגיעות רגשית גבוהה, וכי במצבי משבר מגלה קושי להסתגל לשינויים ולמצבים בלתי צפויים ונוטה לתגובה אימפולסיבית. שירות המבחן מעריך כי בבסיס ביצוע העבירה עמד הקשר הרגשי עם חברו ותחושת המחויבות כלפיו, הזדהות עם רגשותיו, נטייתו האימפולסיבית, קשייו בשליטה בדחפים ונטייתו לחפש אחר ריגושים כמו גם לרצייה של סביבתו וחבריו. שירות המבחן העריך כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינו נמוך וכי תוצאותיה צפויות להיות ברמת פגיעה נמוכה. שירות המבחן ציין כי הנאשם 2 שיתף פעולה והתרחשמות היא כי הוא מסוגל להיעזר בהליך טיפול וכי ההליך הפלילי מהווה גורם מרתיע משמעותי ומסייע בהפחתת הסיכון. שירות המבחן ממליץ להשית על הנאשם 2 ענישה בדמות צו של"צ בהיקף של 250 שעות ולהעמידו בצן מבחן למשך שנה. שירות המבחן סבור כי טיפול יכול לסייע בהפחתת הסיכון וקיימת חשיבות לאפיק השיקומי ועל כן לא בא בהמלצה למאסר בעבודות שירות. שירות המבחן ציין כי הנאשם 2 מסר כי בכוונתו להמשיך בלימודים אקדמאיים וכי הוא חושש שרישום פלילי יהווה מחסום בהתקדמותו ובאפשרויותיו התעסוקתיות. שירות המבחן ממליץ אף על סיום ההליך באי הרשעה בהתחשב אף בכך שהנאשם 2 נעדר עבר פלילי ומצוי בהליך משמעותי של טיפול על מנת להפחית הסיכון להישנות עבירות.

ראיות לעונש

בא כוח המאשימה הגיש צילומים ומסמכים רפואיים. באת כוח הנאשם 1 ביקשה להעיד את אמו. מטעם הנאשם 2 לא הובאו ראיות לעונש.

טיעוני באי כוח הצדדים לעונש

בא כוח המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשמים נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל, וביקש להשית על כל אחד מהנאשמים מאסר בפועל ממש, מאסר על תנאי משמעותי ופיצוי למתלוננים. בא כוח המאשימה פירט בטיעונו את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים וטען לחומרת המעשים, בין היתר, משום התכנון שקדם להם, משום שבוצעו ללא כל התגרות, התבטאו במעשי אלימות קשים, ומשום הנזק שהוסב למתלונן. בא כוח המאשימה ביקש לדחות המלצת שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשמים וטען

כי חומרת המעשים כמו גם אי הוכחת פגיעה קונקרטית אינם מצדיקים חריגה מכלל ההרשעה. בא כוח המאשימה ציין כי מתיק החקירה עולה שהעבירות בוצעו סמוך לשעה 12:00 בצהרי היום, וכי עובדה זו לא צוינה בכתב האישום.

באת כוח הנאשם 1 ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעתו. לטענתה יש להתחשב בגילו של הנאשם 1 שלו זו ההסתבכות היחידה והראשונה עם החוק העומד לדין בגין אירוע שאירע לפני כשנה בגינו היה נתון בתנאי מעצר ממשי במשך חודש ימים ובהמשך שוחרר למעצר בית בתנאים מגבילים. באת כוח הנאשם 1 טענה כי הנאשם 1 מצוי בטיפול אליו נשלח על ידי שירות המבחן בו השתלב באופן יוצא מן הכלל וכי סיכויי שיקומו טובים כפי שסבור אף שירות המבחן. כמו כן טענה כי הנאשם הגיע לבית המתלונן בשעות הצהריים לאחר שהאחרון לא השיב לשיחות טלפוניות ועל מנת לשוחח עמו ולעמת אותו עם כך שמקיים קשר עם חברתו לשעבר עמה היה נתון בקשר זוגי במשך תשע שנים, וכשהגיע וראה שזו ישנה במיטתו של המתלונן יצאו הדברים מפרופורציה. באת כוח הנאשם 1 טענה כי משפחתו של הנאשם מלווה אותו מאז האירוע וחווה לפיכך שנה קשה. באת כוח הנאשם 1 טענה כי הנאשם 1 נרשם ללימודי היי טק והציגה תעודה מיום 22.11.16 המאשרת כי הנאשם 1 נרשם ללימודי תכנות מחשבים הצפויים להחל ביום 20.12.16, תעודה מיום 27.10.13 לפיה הנאשם 1 הוסמך על ידי מכון וינגייט כמדריך חדר כושר גופני ובריאות ואימון קטנים בחדרי כושר וכן מכתב מיום 9.6.16 מטעם המשנה לראש עיריית ראשון לציון ממנו עולה כי הנאשם נוטל חלק בפרויקטים לקידום בני נוער בעיר ומכתב מיום 14.6.16 מטעם מנהל מחלקת נוער במועדון הכדורסל מכבי בראשון לציון.

בא כוח הנאשם 2 ביקש, אף הוא, לאמץ את המלצות שירות המבחן ולהימנע מהרשעתו. לטענתו מתחם העונש לשיטת המאשימה אינו הולם את נסיבות ביצוע העבירות הנדונות וכי הפסיקה עליה היא נשענת מתייחסת לאירועי אלימות בהם נעשה שימוש בחפץ חד, בשונה מהמקרה דנן. לטענת בא כוח הנאשם 2 מדובר בנאשם שהוא אדם נורמטיבי שזו לו ההסתבכות היחידה והראשונה עם החוק, אשר נטל אחריות והביע צער וחרטה.

דברי הנאשמים

הנאשם 1 מסר כי הוא לוקח אחריות על מעשיו, כי לא תכנן, לא שיער ולא דמיין למה הוא נכנס וכי המתלונן היה אף הוא חברו. כמו כן מסר כי הוא מוכן לקבל כל עזרה אפשרית ואפילו רוצה בכך, ומבקש שבית המשפט יאמין במתן הזדמנות שנייה.

הנאשם 2 מסר כי הוא מצטער על מעשיו וכי עבר שנה קשה ובכוונתו להתחיל חיים חדשים. כמו כן מסר כי הוא אב לתינוק בן שנה, וכי המעשים אינם מאפיינים אותו והוא מעוניין להניחם מאחוריו.

דין והכרעה

הנאשמים שלפני, בני 24, עומדים היום לפני גזירת דינם לאחר שהורשעו, על סמך הודאתם, בעבירה של הסגת גבול בצוותא ובעבירה של פציעה על ידי שניים; עבירות אותן ביצעו בסוף שנת 2015, דהיינו לפני כשנה. שירות המבחן ממליץ לבטל הרשעתם הן על מנת להימנע מפגיעה באפשרויות תעסוקתם בעתיד והן משום שיקולי שיקום, וסניגורי הנאשמים ביקשו כי המלצה זו תאומץ טרם גזירת עונשם.

השאלה הראשונה שיש להידרש לה היא, אפוא, שאלת ביטול הרשעת הנאשמים. הדין בעניין זה ידוע ולפיו הכלל לגבי נאשמים הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם בדין. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווה חריג שבית-המשפט יעשה בו שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה ונסיבות ביצועה. על הנאשם הטוען כי יש להימנע מהרשעתו הנטל לשכנע כי בנסיבות המקרה יש לחרוג מן הכלל ולהעדיף את שיקומו בדרך של ביטול הרשעתו, על-פני העדפת שיקולי הענישה הידועים.

הכללים המתווים את שיקול הדעת השיפוטי בעת בחינת אפשרות ביטול ההרשעה נקבעו בין היתר, בהלכה הידועה והמכונה "הלכת תמר כתב". בהתאם להלכה פסוקה זו, על-מנת להימנע מהרשעה או להורות על ביטולה, בעניינו של נאשם, על בית-המשפט לבחון הצטברותם של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מגלה נסיבות חמורות ביותר של ביצוע עבירת אלימות שתוצאתה פציעה ועבירה של הסגת גבול. הנאשמים חברו יחדיו, ובמועד האירוע, בשעת צהריים, נסעו לביתו של המתלון ונכנסו לתוכו דרך החלון ללא רשות. משם המשיכו הנאשמים לחדרו של המתלון ונכנסו לתוכו בעת שהמתלון ובת זוגו לשעבר של הנאשם 1 ישנים במיטתם. הנאשמים משכו את המתלון ממיטתו והחלו להכות אותו במכות אגרופ ובבעיטות בראשו עד אשר גרמו לחבלות בעינו השמאלית ולחתך במצחו.

הנאשמים טענו כי למעשיהם לא קדם תכנון מוקדם ואין בעובדות כתב האישום המתוקן להבהיר עניין זה. אלא שכידוע המסגרת העובדתית הרלבנטית לגזר הדין, היא עובדות כתב האישום. על פי עובדות כתב האישום בהן הודו הנאשמים, יש במעשי הנאשמים ללמד על תכנון מוקדם, שהרי מה להם, כי בדרך אקראי, בהתהלכם לתומם בחוצות עיר, לחדור ולהתגנב לביתו של המתלון דרך החלון הבית, תחת אשר יבקשו הרשות להיכנס לדירה דרך הדלת כמנהג כולם? ועוד יש בלי ספק, במעשי הנאשמים, תעוזה והתנהגות אלימה בלתי נשלטת שלא קדמה לה התגרות וממילא לא נבעה מצורך בהגנה עצמית.

מעשי הנאשמים: החדירה דרך החלון, הפתעת המתלון בתקיפתו בעודו ישן ביחד עם דנה, התקיפה החמורה בצוותא חדא, בגדר "שניים נגד אחד", כל אלה מעוררים חלחלה ואימה בלב כל אדם, ומעידים על מעשי בריונות אלימים. למרבה מזלו של המתלון, מעשי האלימות החמורים של הנאשמים לא גרמו לו לנזק בלתי הפיך בעינו ובראשו, וכי הפצעים שגרמו לו היו בני טיפול וריפוי.

מתיאור העובדות שבכתב האישום אף עולה כי חלקם של שני הנאשמים באירוע היה שווה לפי שפעלו בצוותא, בתכנון ובשיתוף מוחלט. הנאשמים פגעו במעשיהם בערכים מוגנים של קניין, פרטיות וביטחון אישי בעת שפרצו לתוך ביתו של המתלונן וכן בערכים מוגנים של שמירה על שלימות גופו ובריאותו של המתלונן ועל שלוותם של המתלונן ובת זוגו. אני סבור כי מידת הפגיעה בערכים אלה הינה בינונית- גבוהה, בין היתר, משום שלא יקשה לדמות את הפחד והאימה שאחזו במתלונן ובבת זוגו בעת שהתעוררו משנתם ומצאו עצמם קורבנות של אירוע אלים מתמשך.

לצד זאת, מצויות לפני נסיבות לקולא ובעיקר האמור והמומלץ בתסקירי שירות המבחן. יש אכן לבחון את סיכויי שיקומם של הנאשמים, בהתחשב בגילם, בהיותם חסרי עבר פלילי, בשלב בו מצויים הם בחייהם ובעתידם התעסוקתי, תוך שהדרישה היא להוכחת פגיעה קונקרטי.

באשר לנאשם 1 הוצגו לפני תעודות המעידות כי הלה הוכשר כמדריך בחדר כושר לרבות של קטינים, כי צפוי ללמוד קורס בתחום תכנות מחשבים ולהשתלב בעתיד בתעסוקה בתחום ההיי טק וכי צפוי אף להשתלב בהליך טיפולי מותאם במסגרת שירות המבחן. באשר לנאשם 2 נמסר כי הוא נשוי ואב לתינוק כבן שנה, כי עובד בתחום שיווק של טלפונים ניידים, וכי מצוי בהליך טיפול משמעותי אליו נרתם במסגרת שירות המבחן. כמו כן נמסר כי בכוונתו ללמוד לימודים אקדמיים.

אני סבור כי הנאשמים מצויים אמנם בתחילת חייהם הבוגרים אולם לא הונחה לפני תשתית המבססת פגיעה ממשית בסיכויי שיקומם ובעתידם התעסוקתי, שהיא כאמור תנאי מצטבר ומהותי לחריגה מכלל ההרשעה. לפיכך, באיזון הנדרש בין חומרת המעשים והנזק שהוסב בגינם למתלונן לבין מידת הפגיעה הצפויה בנאשמים כתוצאה מההרשעה, לא ניתן לוותר על הרשעתם. אני מותיר, אפוא, הרשעת הנאשמים על כנה. אדגיש כי אינני מתעלם כלל משיקולי השיקום העומדים לטובת הנאשמים, אלא שאני סבור כי אין בהם לבסס הצדקה לחריגה מכלל מההרשעה ומשקל ראוי יינתן לשיקולים אלה בקביעת העונש.

כאן המקום להדגיש, המחלוקת בין הצדדים היא בין מאסר בפועל שלא ירוצה בעבודות שירות, כפי עתירת התביעה, לבין אי הרשעה. אלא שההתלבטות בתיק זה, אינה כלל וכלל בשאלה האם להרשיע הנאשמים או שמא המקרה שלפני ראוי לסיוע ההליכים באי הרשעה. אני סבור שלנוכח חומרת המעשים כמתואר בכתב האישום וכמודגש לעיל, אין מקום כלל לשקול אי הרשעת הנאשמים. אי הרשעת הנאשמים שנהגו באופן כה בריוני ואלים, הוא בבחינת מסר שלילי לציבור ולחברה, במיוחד לנוכח האלימות הפושטת במקומותינו, למרבה הצער. השאלה היא האם אכן, יש מקום להשית על הנאשמים עונש של מאסר בפועל "ממש" דהיינו כזה שירוצה מאחורי סורג ובריה או שמא מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות. התלבטותי רבות בשאלה זו.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין ובהתחשב בפרמטרים לקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשמים, אני סבור כי זה עומד בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

יש לזכור כי אמנם הענישה היא אינדיבידואלית וכי אמנם יש לבחון כל מקרה לגופו, אולם חברה השואפת להרתיע את

פרטית מפני ביצוע עבירות אלימות בתוכה חייבת לנקוט בענישה ממשית ובלתי מתפשרת ותפקידו של בית המשפט הוא להביא זאת לידי ביטוי בפסיקותיו. המקרה הנדון מתאר מצב דברים בו הנאשם 1 היה נתון במשבר רגשי ובסערת רגשות על רקע פרידתו ממי שהייתה בת זוגו למשך תקופה ארוכה ואשר בחרה לקיים קשר זוגי עם מי שהיה חברו, והנאשם 2 אשר הזדהה עם רגשות חברו, הנאשם 1, מצא לסייע לו, אולם אין באלה להצדיק ולו בשמץ את מעשיהם האלימים. ההיפך הוא הנכון, הנסיבות והמניע למעשי האלימות של השניים, דהיינו אי הפנמת רצונה של דנה להיפרד מהנאשם 1, כאילו הייתה היא חפץ מחפציו של הנאשם, ובנוהגו מנהג בעלים בדנה, היא נסיבה חמורה ביותר. חייבים אנו להדגיש, זכותם של כל אישה ואיש להיפרד מבן זוג ואין לנקוט נגדם או נגד מקורביהם אלימות בשל כך.

במסגרת התלבטות זו שקלתי, בין היתר, שיקולים אלה: גילם של הנאשמים, האחריות שנטלו והחרטה שהביעו על מעשיהם, העובדה כי לא נגרם למתלונן נזק בלתי הפיך ו/או נזק אשר דרש טיפול משמעותי, הנסיבות שהביאו כל אחד מהנאשמים לביצוע המעשים כפי שתוארו בתסקירי שירות המבחן, הירתמותם להליך טיפול וסיכויי שיקומם, העדר עבר פלילי, מידת הפגיעה של העונש בהם ובבני משפחתם, הסיכון להישנות עבירות אלימות מצדם.

סופה של ההתלבטות היא שגוברים השיקולים להקלה בדין, שיש בהם כדי להביא לגזר דין של מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות. איני מתעלם מכך, שעונש זה מקל הוא במידה רבה עם הנאשמים, אך הוא לוקח בחשבון השיקולים לקולא כפי שפורטו לעיל.

ואלה הם העונשים אשר אני משית על הנאשמים:

6 חודשי מאסר בפועל.

עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות כפי חוות דעת הממונה על עבודות שירות שעותק ממנה מצוי בידי הנאשמים, הם יודעים פרטית לרבות ובמיוחד מועד תחילת העבודות.

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעברו הנאשמים עבירה של אלימות ועבירה של הסגת גבול.

אני מחייב כל אחד מהנאשמים בצו מבחן למשך שנה.

כל אחד מהנאשמים ישלם קנס בסך 3,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו.

אני מחייב כל אחד מהנאשמים בפיצוי למתלונן עד תביעה 5 רון סעדה ת.ז. 201443611 בסך של 10,000 ₪.

אני מחייב כל אחד מהנאשמים בפיצוי למתלוננת עדת תביעה 6 דנה קליביצקי ת.ז 311246512 בסך של 5,000 ₪.

הקנסות וסכומי הפיצויים הללו ישולמו עד ליום 1.2.17.

מוצגים: ייעשה בהם כפי הוראות הדין.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

יצוין ויודגש כי גזר הדין ניתן על ידי ס. הנשיאה כב' השופט היימן ואולם נוכח מינויו לבית המשפט המחוזי הוא הוקרא על ידי.

ניתן והודע היום ד' טבת תשע"ז, 02/01/2017 במעמד הנוכחים.

שמעון שטיין , סגן נשיאה

הוקלדעלידיעניתשי